

Arrest

nr. 263 815 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2019 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 16.06.2011 omdat betrokkene afstand deed van zijn asielaanvraag. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 30.09.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 08.10.2015 een derde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 19.11.2015 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 16.03.2017 een vierde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 13.04.2017 een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn vijfde asielaanvraag werd afgesloten op 15.09.2017 een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn zesde asielaanvraag werd afgesloten op 17.01.2018 een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedures – namelijk één maand voor de eerste, één jaar en negen maanden voor de tweede, één maand voor de derde, één maand voor de vierde, twee maanden voor de vijfde en twee maanden voor de zesde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Bangladesh (waar de toestand zeer grillig zou zijn, zeker de facto op het terrein) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.

Mijnheer verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken maar dit advies kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Bengaalse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij herstellende is van een medische problematiek en verwijst tevens naar vroegere aanvragen 9ter. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij

tot op heden geen aanvragen op basis van artikel 9ter indiende. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel stavingsstuk voor aangaande een eventuele medische problematiek. Ook het administratief dossier bevat geen aanwijzingen hiertoe. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een verregaande inbreuk zou vormen op zijn succesvolle integratie. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al vele jaren onafgebroken in België zou verblijven, dat het centrum van zijn belangen in België zou liggen, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij over werkervaring zou beschikken, dat hij geïntegreerd zou zijn dat hij een harde werker zou zijn die tot op heden geen enkele vorm van financiële steun zou ontvangen, hij zou gesteund worden door vrienden en sympathisanten, dat hij voldoende werkervaring opgedaan zou hebben dat hij actief zou geweest zijn als vrijwilliger, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij dus een meerwaarde zou betekenen voor onze arbeidsmarkt, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om zich gedienstig te maken in onze samenleving, dat hij niet de ambitie zou hebben om de sociale voorzieningen aan te spreken, dat hij een actieve persoon zou die die zich al voldoende ondergedompeld zou hebben in de Belgische samenleving, dat hij op de hoogte zou zijn van de Belgische waarden, normen, regelgeving en wettenen dat hij ze zou respecteren en er zich naar zou schikken, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij ook de Engelse taal zou begrijpen, dat hij een uitgebreid sociaal leven zou hebben opgebouwd, dat hij vele vriendschappen zou afgesloten hebben, dat hij geen beroep zou doen op sociale bijstand, dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals zijn attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een certificaat van Nederlandse taallessen, een certificaat 'medewerker van het jaar 2019', twee werkbeloften, zeven getuigenverklaringen, briefwisseling met het OCWM, een krantenartikel uit Kerk & Leven en een aanbevelingsbrief van de burgemeester van Brugge) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"II.1. Enig Middel:

Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel Schending van de materiële motiveringsplicht Schending van het redelijkheidsbeginsel

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

Zo acht verwerende partij het feit dat verzoekende partij hier meer dan 10 jaar verblijft, hier school liep, volledig geïntegreerd is, werkbeloftes voorlegt,... geen buitengewone omstandigheden om haar aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Daarnaast heeft verzoekende partij de grillige toestand in Bangladesh aangehaald om aan te tonen dat het voor haar buitengewoon moeilijk zou zijn om terug te keren naar Bangladesh, haar aanvraag vanuit daar in te dienen en op een antwoord te wachten (dat jaren in beslag kan nemen). Verwerende partij ontkent niet dat de situatie in Bangladesh effectief grillig en desastreus is maar stelt dat verzoekende partij had moeten aantonen dat de algemene situatie ook op haar van toepassing zou zijn. Dit is niet ernstig. Uiteraard wordt zij rechtstreeks geraakt door de toestand in haar land als zij terug zou moeten keren...

Sinds maart 2021 is de situatie er - mede door de corona pandemie - helemaal ontspoord, waardoor het voor verzoekende partij onmogelijk zou geweest zijn om terug te keren naar Bangladesh en de aanvraag vanuit daar in te dienen.

“(...) Bangladesh to Lock Down as COVID-19 Cases Surge, June 30, 2021

Bangladesh starts its most severe lockdown of the COVID-19 pandemic Thursday with people allowed to leave their homes only in emergencies and soldiers set to patrol the streets to enforce it, as the nation faces a deadly resurgence of COVID-19 infections.

The government announced the new measures as the coronavirus surged in recent days, particularly in border areas. Health officials say the national COVID-19 positivity rate is now over 20%. Sunday saw a record number of deaths, with 119, followed by a record number of new cases — 8,364 — set Monday.

Along with home confinement, the restrictions include the closure of public transport networks, sending thousands rushing to ferry and bus stations over the last two days to make it home before Thursday. The Guardian newspaper reports Cabinet secretary Khandker Anwarul Islam told reporters troops would be deployed after the lockdown takes effect. He said, “If anyone ignores their orders, legal action will be [taken against] them. ”

Bangladesh closed its borders when the pandemic hit last year. But many people travelled to and from India illegally anyway, bringing with them new infections. And while India’s situation has stabilized, in Bangladesh, it has escalated.

Health officials are concerned the Eid al-adha Muslim holiday at the end of July will only exacerbate the situation. Bangladesh Institute of Epidemiology, Disease Control and Research official Dr. ASM Alamgir said that if the Delta variant of coronavirus that causes COVID-19 is not already in Bangladesh, it will be by then.

He said that while new infections are currently concentrated around border areas, during Eid millions of people go from the capital, Dhaka, where infections are also on the rise, to village areas.

Officials expect Thursday's lockdown to last at least a week.(...)"

Dit zijn weldegelijk elementen die het rechtvaardigen dat de aanvraag vanuit België wordt ingediend. Deze zaken maken het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk om terug te keren naar Bangladesh en haar aanvraag vandaaruit in te dienen.

Verzoekende partij heeft geen enkele connectie meer met Bangladesh. Zij heeft er al meer dan 10 jaar geen voet meer gezet en is in België verregaand geïntegreerd, spreekt perfect Nederlands en kan onmiddellijk aan de slag, zodat zij geen beroep zal moeten doen op het sociaal zekerheidssysteem van België.

Ook door haar omgeving wordt zij beschreven als een zeer gemotiveerd, sociaal, getalenteerd en behulpzaam persoon die zeer respectvol is naar haar medemens. Uit deze brieven blijkt dat zij een voorbeeld burger is en een meerwaarde zal zijn voor onze samenleving.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het in de huidige coronacrisis - onmogelijk voor verzoekende partij om zomaar terug te keren naar Bangladesh, haar aanvraag van daar uit in te dienen en het resultaat af te wachten. Verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij er niets of niemand meer heeft. Verwerende partij motiveert hier zelfs niet over.

Daarnaast is het thans haast onmogelijk om een afspraak vast te leggen bij de ambassade gezien in Bangladesh de corona crisis nog steeds zeer ernstig is en de meeste instanties nog steeds dicht zijn dan wel zeer lange wachttijden hebben.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij al deze zaken niet als buitengewone omstandigheden acht die het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

II.1.3 Verzoekende partij begrijpt werkelijk niet welke criteria verwerende partij gebruikt om iemand de gunst van humanitaire regularisatie te verlenen, als zij niet in aanmerking komt voor humanitaire regularisatie, dan komt niemand in aanmerking...

Al deze elementen vormen uiteraard een ernstig argument om verzoekende partij verblijf te verlenen, zij kan onmiddellijk aan de slag, zal nooit ten laste vallen van het Belgisch sociaal zekerheidssysteem en zal nu - meer dan ooit - een meerwaarde betekenen voor onze maatschappij.

Verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partijen klaarblijkelijk niet grondig gelezen.

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht.

II.1.4. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn immers omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekende partij meent dat zij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Wat er ook van moge zijn. In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partij in België mag worden ingediend.

In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partij.

II.1.5. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partij, tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij a) vele jaren onafgebroken in België zou verblijven, dat het centrum van zijn belangen in België zou liggen, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij over werkervaring zou beschikken, dat hij geïntegreerd zou zijn dat hij een harde werker zou zijn die tot op heden geen enkele vorm van financiële steun zou ontvangen, hij zou gesteund worden door vrienden en sympathisanten, dat hij voldoende werkervaring opgedaan zou hebben dat hij actief zou geweest zijn als vrijwilliger, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij dus een meerwaarde zou betekenen voor onze arbeidsmarkt, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om zich gediensig te maken in onze samenleving, dat hij niet de ambitie zou hebben om de sociale voorzieningen aan te spreken, dat hij een actieve persoon zou die die zich al voldoende ondergedompeld zou hebben in de Belgische samenleving, dat hij op de hoogte zou zijn van de Belgische waarden, normen, regelgeving en wetten dat hij ze zou respecteren en er zich naar zou schikken, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij ook de Engelse taal zou begrijpen, dat hij een uitgebreid sociaal leven zou hebben opgebouwd, dat hij vele vriendschappen zou afgesloten hebben, dat hij geen beroep zou doen op sociale bijstand, dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals zijn attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een certificaat van Nederlandse taallessen, een certificaat medewerker van het jaar 2019', twee werkbeloftes, zeven getuigenverklaringen, briefwisseling met het ÖCWM, een krantenartikel uit Kerk & Leven en een aanbevelingsbrief van de burgemeester van Brugge) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verwerende partij meent dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom de lokale verankering niet leidt tot verblijf. Verzoekende partij meent juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden.

II.1.6. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts

over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.3. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij

op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.5. Vooreerst voert verzoeker in essentie aan dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat zijn langdurig verblijf en integratie in België geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Hij stelt ook dat hij niet begrijpt waarom deze elementen enkel in de gegrondheidsfase worden beoordeeld en dus niet leiden tot verblijf.

De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verregaande integratie in België, zijn beheersing van de Nederlandse taal, het feit onmiddellijk aan de slag te kunnen en niet ten laste te vallen van het sociale zekerheidssysteem en een meerwaarde te vormen voor de maatschappij. Verzoeker toont met deze loutere herhaling niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld. Immers mag niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat in de bestreden beslissing ook het volgende werd gesteld:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een verregaande inbreuk zou vormen op zijn succesvolle integratie. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).”

Verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou moeten blijken dat dit motief kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is, of in strijd met de wet. Waar hij verder in zijn verzoekschrift betoogt dat hij niet begrijpt welke criteria de verwerende partij om iemand de gunst van de humanitaire regularisatie te verlenen en dat als hij niet in aanmerking komt, dan niemand, stelt de Raad vast dat in casu niet wordt geoordeeld over de vraag of aan verzoeker de gunst van de machtiging kan worden verleend, maar over de vraag of hij aantoont dat hij zijn aanvraag uitzonderlijk in België kan indienen.

Daarnaast verwijst verzoeker naar het feit dat hij geen enkele connectie meer heeft met zijn land van herkomst en er niets of niemand meer heeft. Verzoeker stelt dat de verwerende partij dit element niet heeft opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit element niet werd aangehaald in de aanvraag. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten dat zij dit niet heeft onderzocht. De bewijslast ligt immers, zoals reeds gesteld, bij de aanvrager.

2.6. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij in zijn aanvraag had gewezen op de algemene grillige situatie in Bangladesh. Hij stelt dat het niet ernstig is dat de verwerende partij vereist dat verzoeker had moeten aantonen dat de algemene situatie ook op hem van toepassing zou zijn.

De verwerende partij zegt hierover het volgende in de bestreden beslissing:

“Ook de verwijzing naar de toestand in Bangladesh (waar de toestand zeer grillig zou zijn, zeker de facto op het terrein) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.”

Dit motief kan niet los worden gelezen van de eraan voorafgaande paragraaf, met name:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Verzoeker had immers op de algemene situatie in Bangladesh gewezen nadat hij erop had gewezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst voor zijn leven en fysieke integriteit vreesde en daaraan toevoegde dat hij destijds niet zomaar was gevlucht uit zijn land.

In het licht van de verschillende asielaanvragen die verzoeker had ingediend en de verwerping ervan, waarbij ook conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet werd nagegaan of hij omwille van zijn persoonlijke situatie of omwille van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te vereisen dat verzoeker zijn vrees zou staven met een bewijs dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek zou geraakt worden door de situatie aldaar omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker toont immers niet aan dat de actuele situatie in zijn land van herkomst dermate ernstig is dat hij door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Waar verzoeker nog verwijst naar de huidige coronapandemie in Bangladesh en de beweerde onmogelijkheid om een afspraak te maken bij de ambassade, stelt de Raad andermaal vast dat dit element niet werd aangehaald in de aanvraag, noch in een actualisatie ervan. De verwerende partij kon hier dus niet op antwoorden en de Raad is niet bevoegd om zich uit te spreken over elementen die in het kader van de aanvraag niet aan de verwerende partij werden voorgelegd.

2.7. Samengevat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, en evenmin dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.8. Tot slot moet nog worden vastgesteld dat verzoeker in fine van zijn middel nog de schending opwerpt van het vertrouwensbeginsel, maar daarover geen uiteenzetting geeft, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.9. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS